

Mezei Gábor

A hibái érdekelnek

a meszelés hibáit nézem,
a hibái érdekelnek a
szűzhónak a ház mögötti téren.

a szűzhónak a csillanása körül
fekete a lyuk.
a tér, a csend akadozása.

a meszelés hibái érdekelnek
a szűzhóban a fekete
lábnyomok, apró hibák

az emeletről. apró hibák
a lépések amerre
elhaladtál, amerre hátrahagytál.

Ilyen egy vers, amiben a halál

Nincs otthon

majd ha túl korán érek oda,
megállok majd, vagy ülök majd a lépcsőn sorba.
egymás mellett ülve vagy állva
majd hűvös lesz, korai a pára
az épület falain, a levegőben,
a nyerszöld városi téren.
száll a pára, ázik az ülők,
ázik az állók korai háta.
feketednek a kabátok lassan.
lassan majd elnedvesedünk,
lassan majd nehezen tartjuk magunk.
lassan görnyed mindenki a lépcsőn sorba.
fogva homlokát ujjai közé.
hátukon még sötétebb már a tavaszi kabát.
ujjában a kislámpa sárga fénye,
zsebében az otthon alvók csöndje,
arcukon egy gyöngy a megtapadó pára,
de lesz tej, lesz, feszülhet a csorba bögre.